

D

194684

NAŠA LUČ

Vas pozdravlja v novem letu 1956

JANUAR

20. januarja:

Boštjan

Še danes hodijo ljudje občudovat veliko palačo, ki jo je dal zgraditi v Splitu v Dalmaciji zadnji veliki cesar poganskega Rima, Dioklecijan. Zgodovina še ni mogla z vso gotovostjo dognati, kaj je dovedlo do tega, da je pod njegovim okriljem izbruhnilo leta 295. po Kr. eno najstrašnejših preganjanj Cerkve. Laktancij dolži generala Galerija, da je bil on tisti, ki je podžigal cesarja k zatiranju kristjanov. Spočetka ukrepi niso bili še tako krvoločni in splošni. Toda v februarju leta 303 je izdal Dioklecijan zakon, ki naj bi s silo zatrl krščansko vero: prepoved zbiranja kristjanov, razrušenje cerkev, uničenje bogoslužnih knjig in javna izpoved državnih uslužbencev, da se ne smatrajo za kristjane.

Sledili so še drugi „edikti“, ki so preganjanje še povečali. Po vsej imperiji so sledile aretacije za aretacijo in brez števila krščanskih mož in žena je moralo izpričati zvestobo Kristusu za ceno velikih muk in

smrti. Med temi je Bogu zvestemu ljudstvu ostal v spominu junak krščanske vere poveljnik cesarske straže Sebastijan. Poročilo o njem pravi: „Bil je mož poln modrosti, v govorjenju resničen, v sodbi pravičen, v službi zvest, za pomoč vedno pripravljen, v dobrotljivosti vzoren.“ Njegov zgled je nagnil mnoge vojake iz njegove kohorte k temu, da so postali verniki Kristusovi. Čeprav je bil pri cesarju zelo spoštovan, je bil aretiran in obsojen tudi on. Padel je pod puščicami afriških strelcev, ker je do konca vztrajal v svojem prepričanju.

Njegovo mučenišтво so skušali naslikati mnogi slikarji. Tudi po naših krajih je na mnogih oltarjih upodobljen, kako privezan na drevo, preboden s puščicami daje življenje za našo vero. Častijo ga kot zavetnika v bolečinah in ranjenih. Ponekod so se mu zatekali v času kuge. Za nas je danes predvsem zgled moža, ki nas uči stanovitnosti v veri, ki ne pozna strahu pred ljudmi.

DROBIŽ IZ JANEŽIČEVE TORBE

... V Brunu (Nebraska, USA) je neka koklja valila neprestano 5 mesecev in zvalila v tem času 192 piščancev.

... Človeško srce napravi na leto 36 milijonov utripov in požene z vsakim utripom 100 gramov krvi, torej na leto 36.000 stotov.

... V Vittierju v Kaliforniji imajo mačko, ki ne prede.

... Nedeljo praznujejo samo kristjani. Grki počivajo v ponedeljek, Perzijci v torek, Asirci v sredo, Egipčani v četrtek, Turki v petek in Židje v soboto.

... Afrika ima toliko zemlje ob ekvatorju kakor vsi ostali deli sveta skupaj.

... Če bi ob Kristusovem rojstvu naložili 1 frank v hranilnico, da bi se obrestoval po 4 %, bi dobili danes imetje, ki bi bilo več vredno kakor vse zlato na zemlji.

... Najnevarnejša življenjska doba je po sodbi zdravnikov za ženske med 16. in 18. letom, za moške pa med 50. in 55. letom.

... Na Kitajskem sta dve mesti z najkrajšim imenom na svetu. Eno se imenuje U, drugo pa I.

NAŠA LUČ

izhaja vsak mesec razen julija in septembra (desetkrat na leto). Bratom in sestram slovenske krvi po Zapadni Evropi želi biti v razvedrilo, veselje in podučilo.

Dopise za številko, ki izide konec meseca, pošljite vsaj do prvega v mesecu poverjeniku v bližini ali naravnost uredništvu v Celovec.

Če naročiš list tako, da ti ga pošiljajo naravnost iz Celovca, stane letno: 28 šilingov, 48 bfrs, 400 ffrs, 4 hol, guld., 4,50 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1 dolar in pol. — Za ceno oglasov piši na upravo lista.

Naročnino in darove za list sprejemajo listovi poverjeniki po raznih deželah. Lahko pošlješ oboje tudi naravnost na upravo.

UREDNIŠTVO in UPRAVA

imata naslov: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Austria.

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. - Založba Družbe sv. Mohorja v Celovcu. - Tiska Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. - Printed in Austria.

Leto V. — Številka 1

Januar 1956

Srečno novo leto!

Spet se je obrnila stran človeške zgodovine.

Naše oči so uprte v Novo leto, ki skrivnostno in negotovo stoji pred nami.

Prijatelji in znanci si s krepkim stiskom roke voščijo vso srečo v nastopajočem letu.

V teh dneh vsi mislijo in govorijo samo o sreči. A usodno in za našo dobo značilno je, da mnogi niti ne vedo, kaj in kje je pravzaprav resnična sreča.

*

Kje je?

Nekje že mora biti, ker naše srce in vse naše bitje že po naravi tako hrepeni po njej. Morda denar prinaša srečo?

Mnogi tako mislijo. Mnogi samo o tem razmišljajo, kako bi na ta ali oni način prišli do denarja.

Toda če bi se sreča dala kupiti z denarjem, bi vsi milijonarji morali biti srečni. A iz vsakdanjega življenja vemo, kako so čisto ljudje, ki živijo v skromnih razmerah, srečnejši od bogatašev.

Danes je moderno v uspehu pri loterijah ali pronostikih iskati srečo. A mogli bi navesti primere, ki dokazujejo, kako je ravno na ta način dobljeni denar bil povod za uničenje cele družine.

Telesna lepota pač povzroča srečo?

Znana stvar je, kako razne lepotne kraljice žalostno končavajo. Pred kratkim smo v neki flamski reviji brali, kako mora dama, ki je pred 40 leti bila izvoljena za prvo lepotno kraljico sveta, v zapadnem Berlinu, zapuščena in pozabljena, na trgu prodajati papirnate rože, da se preživlja...

In **strasti**, katerim se mnogi brez pridržka vdajajo, ali so te sposobne osrečiti človeka?

Ah, ne!

Taki užitki nosijo v sebi pogubne posledice. Poglejmo množice razočaranih, opeharjenih, bolnih, obupanih in blaznih...

Kaj so postali? So srečni ali nesrečni?...

Mnogi si dandanes domišljajo, da so **zmagovalci** pri plavalnih tekmah, boksu, plesu, nogometu, pri „tour de France“ itd. dosegli višek človeške sreče.

Ne delajmo si praznih utvar! Ti prvaki živijo v stalnem strahu, da jih bo jutri nekdo prekosil. In zaradi prevelikih telesnih naporov često prerano umirajo...

Nekateri v **znanosti** iščejo svojo življenjsko srečo.

Niti ta ne more človeka popolnoma zadovoljiti in umiriti, ker bo še vedno ostala cela vrsta problemov brez rešitve.

In **čast, ugled**?

Tudi to človeka ne more osrečiti. Pri vsej časti more nekdo biti notranje najnesrečnejši človek na svetu. Poleg tega doživljamo, kako nestalna je naklonjenost javnega mnenja. Na tistega, ki je danes še v visokih časteh, bodo jutri morda že pljuvali.

Oj, sreča, kje vendar tičiš, da se zaman oziramo za teboj?!

Je človek reš najbednejše bitje na zemeljski obli, ker hrepeni po nečem, česar doseči ne more?

To je nemogoče!

Kaj torej?

O krščanski družini slišimo, da je zadnji preostali košček raja na zemlji.

Tako je!

V urejenem **družinskem ognjišču** je torej človekova sreča doma?

Za mnoge je to, hvala Bogu, res! A sami skušamo, kako je tudi ta sreča **kratkotrajna** in **negotova**, ker jo rušijo bolezen, smrt in druge nezgode.

Resnično in trajno srečo tedaj zaman iščemo na tem svetu. Prav ima pesnik, ki pravi, da se nam nesreča odmerja s škafi, sreča pa po malih kapljicah. In Salomon je modro povedal: „Nič ni stalnega pod soncem, vse je praznost, ničevost, razočaranje“.

+

Morda boste nevoljni, ker vam takoj v začetku leta govorimo tako težke besede.

Oprostite!

Hočemo vas obvarovati pred razočaranjem ter vam pokazati pot k pravi sreči.

Kje je potemtakem sreča, po kateri vsi tako hrepenimo?

V Bogu!

Prava sreča mora namreč biti nezavisna od vseh zunanjih stvari, biti mora **stalna**, **večna**. Svet nam, kot smo videli, te notranje

in neminljive sreče ne more dati. Tisti, ki samo na ta svet grade svojo srečo, bodo bridko razočarani.

Koliko takih razočarancev pozna zgodovina! Koliko jih poznamo mi sami... Za nekatere je ta bridka skušnja bila rešilna, da so po vseh zmotah in zablodah slednjič le dosegli srečo v Bogu. Najznačilnejši med temi je sv. Avgustin, ki je po mnogih tavnih mladosti le našel srečo v Bogu ter je z velikim prepričanjem in izkušenostjo zapisal: „Nemirno je človeško srce, dokler se ne spočije v Tebi, o Bog!“

+

V čem pa je sreča, ki nam jo nudi Bog? V **dušnem miru**, ki je delež tistih, ki iz ljubezni do Boga vestno vrše svoje verske in stanovske dolžnosti.

Kadar našo notranjost preveva tako čustvo miru, tedaj smo, ne glede na zunanje okoliščine, srečni, kolikor pač človek na tem svetu more biti srečen. Ali nismo bili srečni, ko smo na sveti večer v družinski do-

BOŽJA LUČ...

Padec ali vstajenje?

Že kot otrok sem z zanimanjem gledal slike na steni naše podružnice Sv. Trojice. Na sliki je narisana Marija, kako prihaja z Detetom Jezusom v tempelj k darovanju. Spremlja jo sv. Jožef, Detetov taruh in nosi s seboj dva golobčka. Na to sliko sem se spomnil te dni, ko sem bral v evangeliju sv. Luka, kako je ob priliki Jezusovega darovanja pristopil k Mariji bogaboječ starec Simeon. Vzel je Dete v naročje in je zapel iz vsega srca prelepo pesem-hvalnico: »Zdaj odpuščaš, Gospod, svojega služabnika... zakaj videle so moje oči Zveličarja...« Marija in Jožef sta se čudila njegovim besedam. Simeon pa ju je blagoslovil in rekel Detetovi Materi: „Glej, ta je postavljen v padec in vstajenje mnogih... da se razodenejo misli iz mnogih src...« (Luka, 2. pogl., 34—36. vrsta).

Kristus, njegov nauk, njegova daritev, njegova ustanova Cerkev, vse to je postavljeno v padec ali vstajenje tudi na-

ših ljudi v tujini. Ob teh rečeh se morajo razodeti misli tudi iz njihovih src. Ga bodo vzljubili? Mu bodo verovali? Bodo njegovo daritev spoštovali in se je udeleževali? Bodo živi udje njegove Cerkve? Ali pa jim ne bo nič mar za Kristusa? Ne bodo živeli po njegovem učilu? Se ne bodo brigali za daritev na oltarju? Bodo v njegovi družbi kakor suha veja...? Usojeno je našim ljudem v emigraciji, da se ob teh rečeh razodenejo njih misli!

Bog ni kak dober očaj, ki ga lahko vlečeš za nos, potem pa s par besedami dobiš od njega odpuščanje. Ne, taka dobrota je napačna. Bog je neskončno vzvišen in svet. On ne pogublja, toda ob Njem se ljudje sami odločajo za življenje ali za pogubljenje, za padec ali za vstajenje. Iz gornjih besed sv. evangelija tudi vidimo, da se ne bodo vsi zveličali, ker ne bodo hoteli. Zato se ne pohujšajmo, če vidimo, da je komu Kristus postavljen v padec. Molimo za takega in trudimo se, da bo nam Kristus v vstajenje; in kolikor se da, pomagajmo, da bi bil tudi bližnjemu.

T.

mačnosti, ob jaslicah, z nepokvarjenim srcem, v duhu poslušali angelski pozdrav: „Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji”?

Tedaj bi naše skromne hiše ne zamenjali z nobeno palačo in še na misel nam niso prihajale stvari, za katerimi kakor nori drvé v posvetnost utopljeni ljudje.

To tiho, notranjo srečo smemo smatrati za **predokus večne sreče**, kateri vsi gremo nasproti, če se resno trudimo vršiti božjo voljo. Na to srečo je mislil apostol Pavel, ki je zapisal: „Oko ni videlo in uho ni slišalo ter v človeško srce ni prišlo, kar je Bog pripravil njim, ki ga ljubijo”.

+

Bratje in sestre, ne vemo, kaj nas čaka v letu 1956.

A to niti ni važno!

Kajti, če bomo svojo srečo iskali v Bogu, v poštenem srcu in v dobrih delih, jo bomo našli.

Sreča je torej pred nami!

Samó stegnimo dlan!

V-ko.

Neznani Bog

Ko je hodil nekdanj apostol Pavel po Atenah v Grčiji, je našel oltar z napisom „Neznanemu Bogu”. To pomeni, da so pogani takrat častili Boga, le poznali ga niso. Njih srca so hrepenela po spoznanju, po božji svetlobi. A srca današnjih ljudi? Vedo za Boga, za Odrašenika, pa se ne menijo zanj, ga v svojem napuhu zavračajo.

Kaj je vzrok, da se je tako razširilo moderno **bogoneznanje**?

*

Ko se je približal Jezus Jerihi, je slepec sedel poleg pota in, ko je slišal množico iti mimo, je vprašal, kaj bi to bilo? Povedali so mu, da gre Jezus mimo. In tedaj je slepec zaklical: „Jezus, usmili se me!” Jezus ga je vprašal: „Kaj hočeš, da ti storim?” On pa je rekel: „Gospod, da vidim!” In Jezus mu je rekel: „Spreglej, tvoja vera ti je pomagala.” In zdajci je spregledal... (Lk 18, 35–43).

Temu slepcu je bilo podobno človeštvo

Božična lučka

Spet bomo vsi
lučke prižgali,
Detetu v jaslicah
z mahom postlali,
ovčke prelepe
na griček tam deli
in zvezdice zlate
nad hlevčkom pripeli.

Preblašena Mati
za nas bo molila
in svetega Jožefa
solza prosila.

Jezušček v jaslicah
pa nas bo čakal. —
Pojdimo k njemu vsi,
da ne bo plakal!

P. A.

pred Kristusom. Samo po sebi je moglo spoznati odlomke Resnice. A cele Resnice ni spoznalo. Ni videlo Boga, čigar odsvit sije vendar iz vsake stvarce. Tu je prišel Jezus mimo, Bog in človek. Vsaj toliko dobrega je bilo v ljudeh, da niso bili nemarni nasproti Resnici, temveč so hrepeneli po njej. To dobro voljo je porabil Jezus in se je razodel človeštvu kot **RESNICA, ŽIVLJENJE** in **POT** k **BOGU OČETU**. Tako so prišli ljudje do popolnejšega spoznanja o Bogu. Začelo se je pravo **bogoznanje**. Zato so stari cerkveni očetje krščanstvo lepo imenovali „spoznanje” (gnozo).

Tudi sedaj gre Jezus mimo. Mimo gre skrivnostno v krščanstvu, v Cerkvi, in mi-

mo gre v nas samih. Zakaj torej moderni človek ne zahrepi po spoznanju, po resnici in spoznal bi — NEZNANEGA BOGA?

Vidimo torej, da pravi vzrok modernega bogoneznanja ne tiči v umu, ampak v človekovem srcu! Drugega odgovora ni. Vse drugo je le samoprevara, pretveza in prazen izgovor. Zaprek, umišljenih in pravih, na poti k Bogu ni za onega, ki hoče Boga spoznati, ki hoče Boga klicati in ki hoče Boga, in ne le sebe in stvari, ljubiti.

V prihodnjih številkah „Naše luči“ si bomo ogledali ljudi: učene in neučene (teh manj!), krivoverne ali brezverne, ki so imeli v svojem srcu še toliko dobre volje, da so sedeč v svoji duševni slepoti zaklicali v svojem srcu: „Gospod, da vidim!“ In Jezus jim je odvzel kopreno z oči. In so videli.

JÖRGENSENU SE JE POSVETILO

Z večšo roko in iz svoje globoke izkušnje je opisal eden izmed modernih spreobrnjenecv, Danec Jörgensen, postanek modernega bogoneznanja.

Jörgensen je bil pameten človek in se mu je zdelo nespametno verovati v nekaj, česar ni. Njegov razum je hotel trditi samo to, kar je res, in po tem živeti.

Večkrat mu je prišlo v glavo, da je razmišljal o veri in verskih rečeh. Neki dan se mu je, tako pravi sam, nekam na pol posvetilo. Opazil je, da čuti v sebi neki odpor, neki gnus, neko nevoljo zoper vero. Tedaj se je vprašal: Ali sem tak sploh sposoben, da iščem čisto resnico in samo resnico? Ko pogledam na eno stran, zapiram oči, ker se bojim, da bi zagledal luč. Ko gledam na drugo stran, pa napenjam oči, da bi luč prej zagledal. Neki interes je imel za mnenje, češ da z vero ni nič. Zato je skušal to mnenje dokazovati in opravičiti. Mnenje, da je na strani vere resnica, pa mu je bilo neljubo; zato se ga je bal in ga je skušal zavreči kot zmoto in laž. Morda — tako je tisti dan posumnjal — morda pa je bila vsa njegova svobodomiselnost le moralna iluzija (prevara)? Morda vsi njegovi dokazi, vsi njegovi ugovori, ki je z njimi opravičeval svojo nevero, niso bili drugega kakor okopi, za katerimi se je hotel ubraniti neljube mu moči? ... Morda je bil res tisti

moralni gnev zoper grmade in inkvizicijo (verska sodišča srednjega veka), zoper formalizem (poudarjanje zunanjih obredov) le orožje, s katerim se je hotel ubraniti vere? Saj je vedel, da inkvizicija ni nobena dogma (zaukazana verska resnica),

Kaj pa so tedaj bili vsi tisti, na videz tako dobro podprti ugovori? To zadnje strašno vprašanje je mučilo Jörgensena. Kdo, kdo je deloval v njem? Kdo mu je vsiljeval vse tiste dvome, tisti odpor? Kdo mu je šepetal v srcu v imenu **Resnice in Pravice**? Zakaj ni hotel verovati? Jörgensen je hodil gori in doli po sobici, izmučen in brez miru. Hotel je poklekniti pred križem, ki je visel nad klečalnikom, a čutil je srce v prsih tako trdo, tako hladno, tako težko, kakor da bi bilo okamenelo. In spoznal je tedaj, da nevera ne izhaja iz uma, ampak iz srca. Spoznal je, da nevera ne izvira iz poštenega mišljenja, ampak iz srca, ki se obrne od dobrega, iz duše, ki se vda glasovom iz prepada in angelom iz globine (hudičem). B'lo mu je naenkrat vse strašno jasno. Spomnil se je, kako ga je zvodila nevera, ko mu je obetala svobodo; kako je polagoma, polagoma izruval vero iz srca; kako je iskal vedno drugih dokazov zoper razodetje; kako je iztisnil Boga iz srca ... Hotel je biti brezverec, zato je postal brezverec, zato je sam sebe prepričeval, da je v neveri resnica! ...

Taka je bila njegova pot v brezverje in taka je lahko tudi tvoja.

Ivan

NASVET NAŠIM MLAJIM DRUŽINAM

Časopis je kakor prijatelj, ki zahaja v družino. Toda pregovor pravi: Povej mi, kaj bereš, in povem ti, kaj si.

Naj v novem letu zahaja k Vam samo časopis, iz katerega veje krščansko prepričanje.

Kolikor boš dal v tem letu za slab časopis, toliko boš pomagal tistim, ki so krivi, da je na svetu zmeraj več zla in družinskih razprtij.

ZGLED MATERE

V Ameriki je danes moda, da vsako leto postavijo na svečnik najvzornejši lik tega ali onega stanu, njemu samemu kot nekako javno priznanje, drugim pa v posnemanje. Samo po sebi nič napačnega, če se ne bi večkrat zlorabljalo v razne sebične in ničemurne namene.

Nekaj neoporečnega, da, posnemanja vrednega je imenovanje najidealnejše matere v letu. Leta 1953 je bila izbrana za tako mater slepa mati šestih otrok v Valley City, Sev. Dakota. Ko ji je bilo 16 let, je na eno oko oslepela. Kot taka se je omožila. Pred drugim porodom je začelo vidno pešati tudi drugo oko. Zdravniki so dejali, če hoče ohraniti oko, mora žrtvovati otroka, ki ga je nosila pod srcem.

Junaska mati pa je izjavila, da rajši popolnoma oslepi, kot da bi svojega otroka oropala časnega in večnega življenja. In tako se je zgodilo. Z 31. letom je popolnoma oslepela, da štirih sledečih otrok sploh ni poznala. Ta je pač zaslužila, da je bila na materinskem dnevu izvoljena za mater-kraljico.

KAMELE RADE KADIJO

Vodiči karavan imajo s trmastimi kamelami kajkrat hude težave. Kaj naj stori karavanski vodič, če trmasta kamela poklekne sredi peščene puščave in ne mara naprej? Pretepanje ne zaleže. Učinkovit ukrep je edino tale: vodič dá kameli pravo cigareto. Na gobec ji pritrdi deščico z režo, ki vanjo vtakne prižgano cigareto. Kot pravi kadilec kamela slastno vdihava dim in ga piha skozi nozdrvi, pri tem pa očitno uživa. Ko pokadi cigareto, gre voljno z drugimi kamelami naprej.

HUD MRAZ

**Kaj pa delajo ptički
da nič ne pojó?
Al' se mraza bojé,
al' velíc'ga snega?**

**Če pa velik sneg pade,
je skoro hud mraz,
je veselje pri kraju
za ptičke in nas.**

Narodna pesem.

Pred dogodki ?

Na pragu vsakega leta se sprašujemo, kaj nas v bodočnosti čaka. Pravega odgovora seveda na to nobeden ne more dati, ker je bodočnost človeku zakrita. Le Bog ve za prihodnost, ker je vseveden. Mi skušamo le ugibati in sklepati iz preteklosti ali sedanjosti.

Ne da bi verjeli šembiljskim bukvam ali Nostradamusu in drugim takim prerokovalcem bodočnosti, bo vendar zanimivo, če opozorimo rojake na nekatere reči, ki niso brez podlage in ki kažejo prihodnje dogodke.

FATIMSKE NAPOVEDI

1. Dogodki

Ko je gorela Evropa v požaru svetovne vojne in je vojna vihra zajela tudi Portugalsko, je prišel glas o prikazovanjih Marije trem pastirčkom sredi puščobnih krajev 130 km severno od Lizbone.

Dva lepa filma popisujeta ta prikazovanja. Med zadnjo vojno je doživela slovenska knjiga o teh dogodkih (Srečko Zamjen, Fatima) kar štiri izdaje v kratkem času. Mi se bomo omejili v popisovanju dogodkov le na najpomembnejše reči, ker se bodo bralci lahko drugje informirali o podrobnostih.

Desetletna Lucija, devetletni Francek in sedemletna Jacinta iz Fatime so 13. maja 1917. zagledali na paši v Cova da Iria nad pritlikavim hrastom čudovito lepo Gospo. Gospa jih je povabila, da pridejo šestkrat zaporedoma vsakega trinajstega v mesecu na ta kraj.

13. junija 1917. je drugemu prikazovanju prisostvovalo okoli 60 oseb. Ti so ugotovili, da se mora z otroki res nekaj goditi. Tokrat je Gospa otrokom znova priporočala, naj molijo rožni venec za spreobrnjenje grešnikov, in povedala za vsakega skrivnost, ki pa je ne smejo povedati drugim.

13. julija se je zbralo že 5000 ljudi, ki so opazili majhen oblak nad hrastom, kjer se je ob isti uri kot prejšnjikrat prikazala Gospa pastirčkom. Rekla jim je, naj molijo rožni venec zato, da bi se vojna kmalu končala. Obljubila je povedati 13. oktobra, kdo je, in storiti velik čudež, ki bo prepričal vse prisotne, da se ona res prikazuje. Zau-

pala je otrokom veliko skrivnost, ki je naj ne razodenejo, dokler se ne izpolnijo časi.

Že prejšnji mesec, še bolj pa sedaj, so nastopile za otroke težke preskušnje. Nezaupanju in nerazumevanju njihovih staršev in duhovščine se je pridružilo še nasprotovanje brezverskih okoliških oblasti. Otroke je policija zaprla in skušala doseči z grožnjami, da bi začeli tajiti prikazovanja. Na 13. avgusta se je v Cova da Iria zbralo že 18.000 ljudi, ki so zvedeli za dogodke iz časopisja. Ob isti uri kot navadno so opazili za kratek čas spet enak oblaček nad drevesom; a je kmalu izginil, ker pastirčkov, ki so bili zaprti, ni bilo tam.

Naslednje dni so otroke izpustili in, ne da bi pričakovali, so videli Gospo 19. avgusta na nekem drugem kraju. Tedaj se je Gospa pritoževala nad nasprotovanjem ljudi.

Dne 13. septembra se je prikazala na običajnem kraju in ob isti uri. Tokrat je obdajala otroke množica 20.000 ljudi. Tokrat ni bilo oblačka, pač pa je večina zagledala žarečo svetlobno kroglo, ki se je blizala z vzhoda in čez nekaj časa v isto smer izginila. Ponovno je tokrat prikazen prigovarjala otrokom, naj molijo rožni venec, da bi se vojna kmalu končala.

Ti dogodki so po vsem Portugalskem razvneli ljudi. Začela so se nova raziskovanja oblasti, pa tudi cerkvenih krogov, kaj je na teh dogodkih. Razumljivo je tudi, da se je za šesto prikazovanje 13. oktobra zbralo v Fatimi okoli 70.000 ljudi, saj je bil za ta dan ob določeni uri napovedan tudi velik čudež v potrdilo. Ta dan je Gospa povedala pastirčkom: „Mati božja presv. rožnega venca sem. Prihajam, da opozorim vernike, naj se spreobrnejo in naj ne žalijo več našega Gospoda z grehom!“ - Spet je naročala, naj molijo ljudje vsak dan sv. rožni venec in delajo pokoro za svoje grehe. Zagotovila je, da, če se bodo ljudje poboljšali, se bo vojna (1914–1918) kmalu končala.

Ob koncu prikazni je silna ploha, ki je lila ves čas, naenkrat ponehala in vsa ogromna množica je 12 minut bila priča veličastnemu in groznemu prizoru. Razgrnili so se oblaki, prikazalo se je sonce kot srebrna plošča. Za hip potem se je začelo vrteti in spuščati kakor v mogočnih reflektorjih iz

sebe šope luči v najrazličnejših barvah. Nato se je ustavilo in potem se je dvakrat ves prizor ponovil. Tedaj pa se sonce naenkrat odtrga in zakotali proti prestrašeni množici in izgine ter pokaže spet v navadni obliki z navadnim sijajem. Temu dogodku je bila priča vsa množica in so ga potrdile neštevilne priče vernih in nevernih, starih in mladih ljudi. Pojav so zaznamovale tudi fotografske plošče.

(Dalje prihodnjič)

Konvencija z Belgijo

Rojaki v Belgiji in Luksemburgu še vedno čakajo, kdaj bo parlament potrdil podpisano socialno konvencijo. Ker je ta sestavljena po istih načelih kot francosko-jugoslovanska, lahko povemo nekaj podrobnosti iz nje.

Za **invalidno** pokojnino se štejejo delovna leta, ki jih ima delavec v obeh državah. Plačuje to pokojnino celo tista država, v kateri je postal delavec nesposoben za delo. Toda če je postal invalid prej, kot je delal eno leto v tisti državi, potem mu mora plačevati vso invalidnino prejšnja država.

Drugače je s **starostno** pokojnino. Tudi tukaj se štejejo leta skupno, toda vsaka država plača del pokojnine. Rudar v Belgiji, ki ima dovolj let za starostno pokojnino po belgijskem zakonu, mora narediti prošnjo na belgijskem uradu in priložiti potrdila o času dela v Jugoslaviji (četudi je delal pred 1918). Belgijski pokojninski zavod bo ugotovil, ali po belg. zakonih prosilec dobi pokojnino. Potem pa pošlje vse papirje preko Beograda na pokojninski zavod tiste jugoslovanske republike, v kateri je prosilec delal, da še tam ugotovijo, ali ima po jugoslovanskih zakonih pravico do pokojnine. (Jugoslovanski zakon danes zahteva, da ima prosilec 55 let starosti in 35 let dela ali pa 65 let starosti in 15 let dela. Ta leta dela ni treba, da si plačeval za pokojnino; dovolj je, da lahko dokažeš, da si ta leta res delal. Štejejo se kot taka tudi leta, ko si bil v prvi ali drugi svetovni vojni. Leta dela pred 14. letom starosti se ne štejejo.) Ko je pravica do pokojnine na obeh straneh ugotovljena, potem jo plačuje vsaka država svoj del. N. pr. Jugoslavija plača toliko, kolikor znaša

njena mesečna starostna pokojnina (če bi delal vse le v Jugoslaviji), pomnožena z meseci, ki si jih zares v Jugoslaviji delal, razdeljena s celo tvojo delovno dobo. Jugoslavija nakazuje v tujino pokojnine in rente četrtno po uradnem kurzu. Vsakokrat je treba poslati tja potrdilo, da si še živ in da nisi zaposlen. Zaslужiti smeš le manj kot $\frac{2}{3}$ svoje pokojnine.

x.

Ne stati ob strani!

Zadnjič smo govorili o vlogi, ki so jo delavski sindikati igrali v borbi za zboljšanje stanja delavskega stanu.

Opozorili smo, da cilj, ki si ga sindikati postavili, še ni dosežen ter da od številčne in moralne moči organiziranih delavcev bistveno zavisi nadaljnji socialni razvoj in bodočnost delavskega stanu.

Zato ne bo odveč, če bomo še spregovorili besedo o razlogih, ki delavcem svetujejo postati član sindikata.

„V slogi je moč!“

Stvar je jasna!

Sindikate je rodila, kot smo rekli, potreba po samoobrambi delavskega stanu. Delavci so uvideli, da bodo s svojimi pritožbami pri podjetniku uspeli le, če bodo nastopali STRNJENO in SLOZNO!

A ni došti, da se samo manjši del organizira.

Tu so potrebne množice!

Vse drugače more namreč govoriti in nastopati zastopnik tistega sindikata, ki ima za seboj pol milijona članov, kakor ta, ki jih ima samo nekaj tisoč.

Sindikati morajo tedaj biti številčno močni, ako hočejo uspešno vršiti svoje poslanstvo. Močni pa bodo le, če bodo delavci razumeli, da je njihova dolžnost pridružiti se.

Z vstopom v resen sindikat je delavec stopil v vrste borcev za lepše dni delavskega stanu.

Osebna zaščita

Večkrat slišimo govoriti: „Jaz ne potrebujem sindikata! Če bo treba, si bom že sam znal pomagati!“

Kako pogosto je ta kratkovidna samozavest težko kaznovana!

Seveda, dokler je človek močan in zdrav, še nekako gre!

A kdo ve, kdaj ga bo doletela nezgoda pri delu?

Koliko je takih primerov?!

In pri vsaki poškodbi malo težjega značaja pride na vrsto določanje odškodnine za prizadetega. Zdravnik skoro redno brani koristi podjetja ali bolniške blagajne. Zato je mnogo verjetnosti, da bo ponesrečeni ogoľufan, če ne bo imel sindikalne zaščite za seboj. Ko je nesreča že tu, je nekoliko pozno nadlegovati sindikate za pomoč, če se človek prej ni menil zanje.

Niti posebno častno ni to...

V kako drugačnih okoliščinah je tisti, ki je član sindikata. Stroj mu je n. pr. pokvaril prst. Zdravnik, ki želi, kot smo rekli, ohraniti dobre odnose s podjetjem in zavarovalnico za poškodbe pri delu, skuša ugotoviti čim nižji odstotek nesposobnosti za delo. Sindikalni zdravnik, kamor se je prizadeti pritožil, skoro redno uvidi, da hočejo poškodovanega opehariti. Svoje mnenje sporoči odgovornemu zdravniku. Če se ta vda, je dobro. Če pa vztraja pri svojem prvem stališču, pa o zadevi odloča sodišče, kjer so zastopani posebni izvedenci.

Milijonske vsote sindikati na ta način vsako leto rešijo za svoje varovance.

In koliko drugih uslug sindikati dnevno storé delavcem? Nekega rojaka je podjetje postavilo na cesto, ker je po nesrečem naključju pokvaril dragocen stroj. Na posredovanje sindikalnega zastopnika je podjetje moralo odpustitev iz službe preklicati.

Kdor pa ni član sindikata, si mora v takih slučajih sam iskati pravico. Odvetniški in zdravniški stroški so v tem primeru tako visoki, da se mora ponesrečeni skoro vedno zadovoljiti s tem, kar mu nudijo zastopniki podjetja ali bolniških blagajn sami.

Včasih je krivica naravnost kričeča. Tako so nekemu rojaku za večkrat nalomljeno hrbtenico, zaradi česar je sedaj popolni invalid, priznali samo 20 odst. nesposobnost za delo...

Od kod denarna sredstva?

Popolnoma nujno je, da članstvo v sindikatu nekaj stane. Kajti sindikati morajo bi-

ti močni ne samo ŠTEVILČNO, temveč tudi FINANČNO, če hočejo uspešno vršiti svojo nalogo. Ker so sindikati delavske organizacije, je čisto naravno, da jih vzdržuje delavec sam. Samo tako si morejo zagotoviti potreben ugled in svobodo delovanja. Finančna pomoč od strani države, ki bi skoro gotovo bila združena z neke vrste varstvom, bi delavski stvari več škodila kot koristila. Delavec ne išče miloščine, nego pravico. Zato ni razloga, da bi se moral poniževati pred komurkoli.

Vsaka organizacija za svoje delovanje potrebuje denar. To še posebno velja za sindikate. Socialno življenje je vedno bolj zapleteno in sindikati, katerih področje se, kot smo zadnjič omenili, neprestano širi, morajo vzdrževati številno uradništvo in izvedence vseh strok, ki proučavajo zamotane finančne, ekonomske, socialne, kulturne in verske probleme ter v raznih narodnih in mednarodnih zastopstvih branijo koristi delavstva.

Pomislimo, kako ogromne vsote potrošijo sindikati v raznih stavkah. Če bi denarja ne bilo, bi stavka bila nemogoča. A vemo, da so stavke, ko vsa druga milejša sredstva odpovedó, važen činitelj socialnega napredka.

Omenimo še druge finančne obveznosti, ki jih sindikati imajo do svojih članov ob raznih priložnostih, n. pr.: ob nezgodi pri delu, ob poroki, rojstvu, smrti, glede pokojninske doklade, nagrade ob vojni službi itd.

Nekateri soje ob strani...

V Belgiji n. pr. ena tretjina domačih delavcev ni vpisana v sindikate. Od tujih delavcev pa jih je včlanjenih samo 10 odst.

Če pomislimo, da so sindikati organizacije delavcev, ki jih oni sami s svojo članarino vzdržujejo in da so splošnih sadov sindikalne delavnosti v enaki meri deležni TUDI TI, KI ZA TO SKUPNO ZADEVO NIŠO NIČ ŽRTVOVALI, se tako zadržanje prizadetih ne zdi bratsko.

Tako se nekateri na ne posebno časten način okoriščajo z napori svojih stanskih tovarišev.

Iz katerega razloga?

Delni razlog za to je treba iskati v nepoučenosti in nezavednosti enega dela delavstva. To velja predvsem za tuje delavce.

Glavni razlog pa bo, priznajmo odkrito, v SEBIČNOSTI mnogih. Nekateri prav nič ne moti, da žanjejo to, kar v potu svojega obraza sejejo drugi.

Tudi v delavskih vrstah torej pogrešamo duha bratstva in smisla za skupen nastop, kar je posledica strahu pred žrtvami.

Tako smo spet pred perečim problemom MORALNE VZGOJE delavskih vrst. To je silna in neodločljiva naloga, ki jo more opraviti samo RESNA OBNOVA KRŠČANSKEGA ŽIVLJENJA.

V-ko.

Usoda dveh bratov

Ti ho je zaječala stara ženica, ko se je ob rahlem poku zlomljene suhe veje ozrla in videla, da jo v polkrogu obkrožajo bradati vojaki. Ko je zaslišala moj glas, je izginil strah z nje-nega obraza. „Gobe pobirate, mati, kajne? Pa tisto gobavo svojat, ki mrcvari pošten svet tu naokrog, ste kaj videli?“ vprašam.

„Če ste božji, pomagajte!“ je vzkliknila in začela razlagati. „Stopite na tisto jaso in pogledajte proti kmetijama, ki sta tam doli. Na enem hribečku je bogata, na drugem pa siromašna kmetija. Dva brata gospodarita na njih. Eden je brezbožen surovež z vražjo srečo, brez otrok. Drugi je bogaboječ pohleven, než z božjo revščino in kopico otrok. Sinoči so prišli na bogato kmetijo Nemci. Neko je zatožil gospodarja, da je dajal partizanom hrano in zavetišče. Še so tam. Huda nesreča se zbira nad našo ubogo vasjo. Na staro kmetijo so namreč prišli zjutraj partizani. Menda hočejo eni udariti na Nemce in osvoboditi talce: Drugi pa kričijo, da je treba postreliti vse pri reveževi hiši, ker da je samo on mogel zatožiti bogatega. Strah me je, če pomislim na uboge otročiče, ki niso ničesar krivi. Pokladala sem živini, ko so prišli in komaj sem se izmuznila, da sem prišla k vam...”

Odpravili smo se proti stari kmetiji. Ob robu gozda smo obstali in poslušali, kaj se godi. Ničesar nismo videli in slišali. Ženica je ob meni zatarnala: „Pobili so vse! O Bog, pa ravno njega, ki je toliko trpel za pravično stvar! Dobro vem, da brat ni zatožil bra-

ta. Brat je le brat in kri ni voda. Četudi mu je bila večkrat storjena krivica, siromašni brat ni bil maščevalen. Najboljše maščevanje je odpuščanje krivice, tako je govoril.

Spominjam se, kako je pred leti težki išijas priklenil siromakovo ženo na posteljo. Staro mater, ki je gospodinjala, je pičil gad in, ker se je zastrupila, so jo odpeljali v bolnico. V sili se je siromašni brat zatekel po pomoč k bogatemu. „Mater božjo prosi,” ga je zbodel brat. „Naj ti pomaga, ko vsak dan molite roženkranc! Naj ti pozdravi ženo in da korec kruha za tvojo lačno golazen. Če se pa to ne zgodi, potem le pridi in si napolni svojo beraško malho s tistimi svinjskimi odpadki ob koritu. Ko jih boste jedli, boste že videli, da je bolje biti bogat kot pošten in brez srajce garati kot črna živina.”

Obupan se je siromak obrnil proti domu. Na križpotu je obstal ob znamenju in gledal v Križanega. Ob misli, da je Kristus dal svoje življenje za naše odrešenje, je dobil tolažbo in šel naprej. Zamišljen je zgrešil pot in znašel se je v vasi pri cerkvi. Stopil je vanjo in prosil, kot še nikdar prej, za zdravje svoje drage ženke in matere.

Potem se je vrnil domov in našel ženo v kuhinji. Oprijemala se je stolov in urejevala zanemarjeno notranjščino ter mu zatrjevala vsa vesela, da jo je išijas za silo pustil. Bratova žena je naskrivaj poslala po hlapcu hrane do nove žetve in par stotakov. In krona vsega veselja je bila, ko se je mati drugi dan vrnila in je tako sreča zopet zasijala v preizkušano hišo.

Po žetvi je siromašni brat prišel k bogatemu se zahvalit za pomoč in mu vrniti poslano. Brat o tem ni ničesar vedel. V strašni jezi je pretepel ženo in hlapca. Hlapec je odšel naslednji dan proč. Ženo sem pa jaz tolažila”, pravi ženica, „ko mi je razodela, da je prepričana, da jo Bog kaznuje z družinsko nesrečo, ko ima vsega, le otrok ne. Njegovi starši so ji priporočali, naj vzame siromašnega brata, a ona si je rajši izbrala bogatina...”

O bčudoval sem ženico, ko je z nami v tedi hitela navzdol v dolino. Ugibal sem, kaj je neki ona tema dvema bratoma. Že sem jo mislil vprašati, ko v dolini nekje na poti odjeknejo streli. Za-

tem je zaropotalo, kot da se je odprl pekel. Ropot strojnic je odmeval od skalnatih sten bližnjih bregov. Stara ženica je padla na kolena in zastokala: „Moj Bog, moj Bog, reši jih!”

Prihitel je sel s sporočilom: Nemci in partizani so se spopadli na klancu. Nemci so vse pobili, odvedli s seboj talce z bogatim vred in sedaj zažigajo vse hiše daleč naokoli.

Starka je zamolklo zaječala in se sesedla na tla. Par kapljic žganja jo je spravilo k sebi. Ne glasu ne solza ni bilo iz nje, le okamenel obraz in oči so kazali nemo in strašno bol matere. Vedela je, da mora molčati, če hoče obvarovati svojce v stari domačiji, proti kateri smo se neslišno plazeč se približevali.

Tam je bilo vse tiho. Par partizanov v hiši je menda poslušalo borbo na klancu. Stražar, ki je zunaj opazoval našo stran, je menda nekaj zaslutil. Izginil je v hišo. Kot puščica so vojaki šinili na povelje proti hiši, iz katere se je zaslišal strel. Zazeblo me je v srce. Padel je verjetno siromašni brat. Kaj bo počela stara mati? Kaj malčki brez očetove roke?

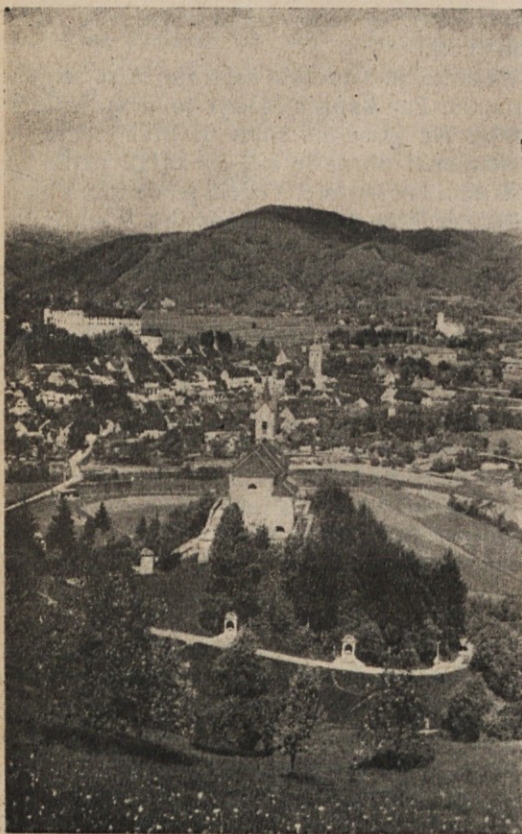
V hiši je nastal glasen jok. Stopil sem v sobo. Osem malčkov je klečalo okrog očeta, ki je v naročju držal smrtno ranjeno ženo. S svojim telesom je prestregla kroglo, namenjeno očetu. Naš hiter prihod je prepričal partizanu streljati se naprej. Stopil sem k ženi, ki ji pa žal ni bilo več pomoči. Kroglja ji je pretregala nit življenja.

Vojaki, ki so se pognali za bežečo trojko, so se vrnili. Nemci so slišali strel in so se začeli bližati. Neslišno smo se zgubili v gozd. Na robu jase sem obstal in z daljnogledom gledal proti stari kmetiji. Videl sem, kako so postavili tri moške ob steno hleva. Zaslišala se je salva strellov in moške so padli na tla. Ne dolgo zatem so odšli Nemci s kmetije, ne da bi kaj vzeli z nje. Gospodarju so zapovedali pokopati pobito partizansko trojko nekje za plotom.

Čez par mesecev se je v tem kraju vse pomirilo in spustil sem se z oddelkom na staro kmetijo. Bila je prenovljena. Stara kmetica je prihitela k meni in vsa srečna začela pripovedovati, da se je vdova bogatinka preselila na staro domačijo in postala

prava mati otrokom, ki so tako nesrečno izgubili ljubečo mamico. Kar je krutost in denarja željna samovoljnost očetov razdvojila v mladih letih, to je pravični Bog po dveh nesrečnih žrtvah združil na starost...

Ap

škofja Loka na Gorenjskem, z znamenitim gradom

Številka 2

Ali poznate vse vrline, odlike in prednosti številke 2?

Na Goriškem so imeli pred vojno volitve. Stranke so morale vložiti svoje kandidatne liste. Najbolj so se vse pulile za kandidatno listo številka 1.

Stranka obrtnikov je prišla prepozno in se je morala zadovoljiti s številko 2. Zdaj

pa poslušajte, kaj je v svojem proglasu vse napisala o pomenu te imenitne številke:

„Primernejše številke sploh nismo mogli dobiti. Dve je številka, ki utelešava delo. Dve roki imamo, dve nogi, dvoje očes in ušes. O dveh elementih govori zgodba o stvaritvi sveta, o vodi in zemlji, dva prva človeka sta prišla na svet in ustanovila človeški rod. Dve je bila najsvetejša številka starega veka. Dvojno sta duša in telo, sila in snov; v kemiji se učimo, da se vsako telo dá razstaviti v dve sestavini, tudi elektrika je dvojna, pozitivna in negativna. Dve je nasprotje ene, ki pomeni sebičnost, domišljavost, brezobzirnost. Jaz: to je pojem ene, a dve: to sva midva.”

A. Janežič, Belgija

Iz domačih krajev

Ob 10-letnici komunistične republike so v domovini mnogo govorili o tem, kdo je kriv takega gospodarskega poloma in revščine, kot danes tam vlada. Višji seveda dolžijo nižje. „Storjenih je bila vrsta napak,” je govoril sam Tito. „Sredstva, določena za kapitalno gradnjo, so bila namreč pogosto uporabljena razsipno. Milijarde so šle za razne luksuzne zgradbe... Pri nas je pravilo, da gradimo ogromne in drage zgradbe tudi takrat, ko to ni potrebno...” Tov. Krivic je povedal na zborovanju komunistov v Ljubljani: „Za napake so odgovorni vsi komunisti.” Ljudje so to že davno vedeli. —

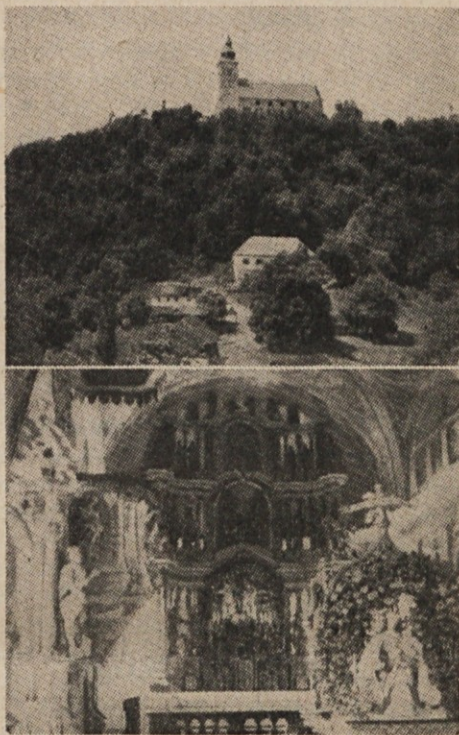
Združene države Amerike so podarile 20 milijonov dolarjev za dograditev nove avtoceste Ljubljana — Zagreb. Cesta je namreč strateško pomembna v primeru vojne. — V Ljubljani pride na 5200 preb. komaj ena trgovina s sadjem in zelenjavo. Pač posledica socializacije trgovin! — Začeli so se razgovori za sklenitev socialne pogodbe med Jugoslavijo in Holandijo ter Veliko Britanijo.

Ker po podjetjih uslužbenci vedno bolj kradejo in poneverjajo, že ne vedo več oblastniki, kaj bi storili proti temu. V Makedoniji so enega takega kar ustrelili, da

bi se ljudje bali goljufati. Posledica revščin in brezverstva! — V Šoštanju gre gradnja termo-elektrarne h koncu. — Že leta in leta se razpravlja o ureditvi železniškega prometa v Ljubljani in s tem tudi o novem **kolodvoru**. Zgleda, da se bodo počasi odločilni organi le odločili za neki način ureditve. Pravijo, da bi bilo najbolje od Most do Šiške železniško progo poglobiti, tako da bi šle ceste čez mostove nad železnico. Ob šišenskem kolodvoru bi naredili predor skozi šišenski hrib in vlak bi šele na oni strani predora zavil na Gorenjsko ali pa proti Trstu. — Slovenka Francka Erjavec je postala v Essenu v Nemčiji svetovna kegljaška prvakinja.

V Ivančni gorici so izročili v promet prvo skladišče za semenski krompir v Sloveniji. — Črnogorski delavci na Jesenicah so z noži napadli v gostilni na Poljanah več Slovencev, od katerih sta dva podlegla smrti. — „Leta 1938. je bilo v Jugoslaviji 13.561 osebnih (potniških) **avtomobilov**, leta 1954. pa samo 10.145,” poroča Ljubljanski dnevnik. — V Blašnikovi tiskarni je pokradel vratar Bogomil Domiter za nad milijon dinarjev papirja. Sedaj so ga obsodili na tri leta zapora. — V Sloveniji so pridelali letos na hektar približno 120 q krompirja. — Ko so popravljali cerkev sv. Marka v Vrbi na Gorenjskem, so odkrili po zidovih starodavne freske. — V začetku decembra so izročili prometu novo kolodvorsko poslopje v **Mariboru**. Ima tri nadstropja in podzemeljske dohode do perone. Prejšnja postaja je bila

v vojni porušena. — Tudi v Kočevju so izročili prometu postajno poslopje, ki so ga dve leti gradili delavci podjetja „Zidar”. Tudi ta postaja je bila porušena v vojni.

Božjepotna cerkev, ki spada v župnijo Sv. Peter pod Svetimi gorami. Tam blizu je reka Sotla, ki loči Slovence in Hrvate. Cerkev je zgodovinsko in umetniško zelo znamenita. Našim štajerskim izseljencem pa je kraj nepozabnih otroških spominov...

MED NAŠIMI IZSELJENCI

ANGLIJA

Kronika: Spet je minilo leto. Za mnoge že osmo ali sedmo v Angliji. Za nekatere pa še več. Bilo je zdravo. Kroničar je zapisal le en smrtni primer, pač pa 14 rojstev in 12 porok. Pravi pa, da številke gotovo niso popolne, ker se vsi ne prijavijo. Poroke so pa samo one, ki so v cerkvi sklenjene. Ob koncu leta je še 5 bolnikov v bolnišnicah. Bile so tudi manjše poškodbe, a so se kmalu vsi pozdravili. Število domov se je

povečalo. Upajmo, da bomo kmalu mogli povedati natančne številke o tem. V treh primerih so zidali hiše. Tu dobi vsaka hiša še pred številko svoje ime. Ne začudite se, ako boste nekje sredi Angleške videli domača imena na vrtnih vratih. Poleg „Našega doma” v Londonu je „Naš dom” še v Stainforthu pri Doncastru. V Doncastru samem boste našli „Trnovo”. Dodajte še „Majoliko” in „Tamar” v Chigwellu, pa boste mislili, da se bodo Angleži „poslovenili”.

Med duhovne dogodke moramo prišteti misijon, ki ga je v postu vodil p. Sodja S. J. na več krajih.

O kulturnih in družabnih zadevah je Slovensko društvo položilo obračun in poročilo na občnem zboru.

Leto pa je zatonilo v zgodovino s spominom, da je bilo leto, ko so Slovenci ostvarili zamisel skupnega doma v Londonu. Prav zgodovina bo opravičila potrebo po tem. Smemo pa biti ponosni na veliko pridobitev.

Matične knjige: Krst: 26. decembra je bil v cerkvi sv. Marije v Wolverhamptonu krščen David Basso. — Poroka: v Bargoedu (S. Wales) sta stopila pred oltar Rina Ricci in Franc Hladnik. — Čestitamo!

London: Miklavžev večer smo lepo opravili, dasi so bili prostori malo tesni. Na starega leta dan bo „Silvestrov večer“ in na Novo leto pa sestanek Slov. društva s predavanjem o Cipru. — Podrobnosti o Božiču bomo pa prinesli v prihodnji številki „Naše luči“.

BELGIJA

CHARLÉROI — MONS

Tukaj veseli prebiramo Mohorjeve knjige, ki so kar zanimive. Stric Jaka zabava še naše najmlajše in ne pustijo pri miru mater, dokler jim ne povedo vse zgodbe.

Zimski čas je prišel in muči naše bolnike, pa tudi vse druge. V Tertre so pokopali Alojzija Hvalica, 24-letnega fanta iz Benečije, ki je padel 120 metrov globoko v rudniku.

Naš duhovnik išče novo stanovanje, ker so tamkajšnja hiša prodali. Vsak si želi, da bi bil v tistem kraju, kot je on. Toda pamet pravi, da je najbolje, da je v kakem centru, do kamor lahko znajo priti vsi rojaki brez prevelikih težav. Sedaj bi rad spravil skupaj tudi za kakšno bolj praktično prometno sredstvo, kot so noge. Ima prav, saj imajo skoraj vsi drugi misijonarji izseljenec avtomobil, čeprav jim ni treba hoditi po tako obširnem teritoriju. — J.

*

Zaradi selitve, prosim, da pišete še kar na prejšnji naslov, dokler vam ne sporočim novega. Srečno novo leto! Reven Z., izs. duh.

LIEGE — LIMBURG

V rudnike v okolici Liège-a je prišlo 20 slovenskih in 6 hrvatskih beguncev iz Avstrije. Izrekamo jim dobrodošlico z željo, da bi se čimprej in čim bolje znašli v novem okolju. Pričakujemo, da tu v tujini ne bodo pozabili svojih dolžnosti do Boga in domovine. Zaradi teh in zaradi onih, ki morda še pridejo, smo v Liège-u v kapelici, kjer stanuje slovenski izseljenski duhovnik, uvedli slovensko službo božjo, ki se bo vršila redno vsako 2. in 4. nedeljo v mesecu ob 5. uri popoldne. Vabljeni vsi iz okolice!

Poroke: V Waterscheju je rojak g. Ackovič Aleksander sklenil zakonsko zvezo z gđc. Cappaert Lucienne.

V Seraingu je gđc. Dundič Nadica obljubila zakonsko zvestobo g. Mulkens Josephu.

Obema paroma iskreno čestitamo z željo za božji blagoslov!

Bolniki: G. Stanko Novak, predsednik društva Slavček v Waterscheju, je že okreval od svoje večtedenske bolezni. Gospa Golob iz Eisdena se je morala podvreči operaciji v Leutu. Prav tam se zdravi g. Martin Virant, ki se je poškodoval v rudniku. Že dalj časa resno boleha g. Ivan Bizjak, mož, ki od vseh rojakov največ čita.

Omenjenim bolnikom in vsem, za katere še ne vemo, pošiljamo naše posebne pozdrave.

Smrt: V bolnici v Genku je doživel naš rojak iz soške doline, g. Matija Kaus, star 69 let. Bil je blaga duša. Žalujočim izrekamo sožalje, a dragega pokojnika se spominjamo v molitvi!

SLOVENCIM NA PODROČJU LIEGE — LIMBURG ŽELE VSEM ČITATELJEM „NAŠE LUČI“ SREČNO IN BOŽJE MILOSTI POLNO NOVO LETO!

Pas de Calais

OB NOVEM LETU...

Vsem našim rojakom v Pas de Calais in Nord želim za novo leto veliko blagoslova in sreče iz nebes!

Šli ste od doma v tujino za kruhom, za srečo. Ali ste jo vsi našli, ali ni marsikdo padel v nesrečo, od katere je največja, ako kdo pozabi na Boga, ki je vir vse sreče, zemlje in večne?

Ljubite Boga tudi v tem novem letu. Merilo vaše ljubezni pokažite zlasti s krščanskim praznovanjem nedelj in praznikov, s prejetjem sv. zakramentov. Kakršna je vaša nedelja, tako je vaše življenje, tako bo vaša večnost.

Velik vir sreče je nadalje prava medsebojna krščanska ljubezen do bližnjega. Na to novo zapoved Kristusovo mislite ob začetku novega leta in jo vestno izpolnjujte sebi in drugim v srečo.

Msgr. Val. Zupančič

Liévin. — V kapeli Lurške Matere božje sta sklenila 3. XII. zakon. zvezo gđc. Ivanka Strajnar in Henri Malbranque. Bog jim daj vso srečo na novi poti življenja!

Wingles. — Dne 18. decembra 1955 je praznoval svoj 81.-letni rojstni dan pri dobrem zdravju in močeh upokojeni rudar Janez Žagar.

Rad prebira „Našo luč“ in druge slovenske časopise in to še vedno brez očal.

Mi želimo staremu Žagarjevemu atu, da bi ga Bog ohranil še mnogo let med nami zdravega in čilega!

Sallaumines. — 27. novembra so cerkveni pevci lepo proslavili svojo patrono sv. Cecilijo. V Franciji so te proslave jako v navadi. Prav je, da jih naši cerkveni pevci v tej lepi navadi posnemajo.

Vsa hvala družini Slevškovi, ki je z veseljem pripomogla, da so se pevci razveselili in tako dobili spodbude za nadaljnje delo pri cerkvenem petju.

Bruay. — **Houdain.** — Na povratku z obiska v Sallaumines je dne 13. novembra utonil v kanalu v Lens Mihael Oprešnik v starosti 54 let. Pokopan je bil 17. novembra na pokopališču v Houdain.

Lens. — V bolnici v Lens je 2. decembra umrl 57.-letni upokojeni rudar Gluck Franc po dolgi težki bolezni. Stanoval je v Vendin-le Vieil. — Preostalim od obeh naše sožalje. Naj počivata v miru!

FRANCIJA

Pariz

Sveta maša za Slovence bo v januarju: v nedeljo 1., 8. in 22. (ob petih popoldne, 80 rue Vaugirard).

V nedeljo 11. decembra smo se Slovenci

v izredno velikem številu (čeprav so nekateri, ki bi lahko prišli, našli kot delavci v evangeliju izgovore!) zbrali k slovenski službi božji. Sveto mašo je daroval dir. g. Nace Čretnik, po evangeliju pa je spregovoril Son Excellence Monseigneur Riviere, bivši nadškof v kneževini Monaco, ki je prišel z veseljem med Slovence ter tako nadomestil S. Exc. Mgs. Rupp, ki je v zadnjem trenutku moral nenadoma odpotovati v Alžir. V svojem govoru je izrekel mnogo lepih in pohvalnih besed o veličini slovenskega naroda in njegovi križevi poti v zgodovini in sedanjosti. Postavil nam je za zgled našega mučenca Lojzeta Grozdeta, čigar življenjepis je pred kratkim izšel v francoščini. Poudaril je, da smo se zbrali k skupni molitvi za sveto Cerkev, za ohranitev krščanske kulture, za spreobrnjenje grešnikov in za lepšo bodočnost našega naroda, ki bo gotovo iz sedanjega trpljenja izšel prečiščen in še bolj trden, da bo nadaljeval svoje poslanstvo. — Po sveti maši je nadškof opravil blagoslov s svetim Rešnjim Telesom ter nato podelil svoj blagoslov. Pred odhodom pa se je prijateljsko pomešal med številne udeležence.

Ob tej priliki opozarjamo na slovensko službo božjo in vabimo vse rojake, naj pridno prihajajo. Naš g. župnik se zato dosti žrtvuje.

V bolnicah so: gospa Marija Kocet-Jeanney (Hopital Militaire Percy, Clamart — obiški torek, četrtek, nedelja od 3 do 5); gospodična Marija Marič, 55 rue de Lourmel, Paris 15°; v Indokini je izgubil vid F. Flerič in se nahaja v Union des Aveugles de Guerre, 49 rue Blanche, Paris 9°. — „Pridite, blagoslovljeni mojega Očeta... zakaj bolan sem bil in ste me obiskali.“ (Mt 25, 34).

Na slepiču je bila operirana gđc. Vera Podržaj. — Tudi naša cerkvena pevka Katica Krampač je rada ali nerada morala v posteljo, kjer pa ni dolgo zdržala.

Zadnje dni v novembru je bil operiran g. Izidor Krampač in je medtem že prišel iz bolnice in bo kmalu začel z delom.

CREUSE

Po dolgi bolezni je v starosti 48 let umrla Ana Horvat, rojena Žižek, doma iz Ho-

tize. Pogreb je bil 3. decembra v Clugnat. Zapušča moža, dva sina ter hčer. Naj ji bo tuja zemlja lahka, njeni družini pa naše iskreno sožalje.

Slovenski izseljenski duhovniki v Franciji želimo vsem našim izseljencem v bodočem letu obilo božjega in zemeljskega blagoslova.

Nace Čretnik, direktor
Msgr. Stanko Grims
Msgr. Valentin Zupančič

Pod Luksemburgom

Tucquegnieux-Marine: Zopet trije smrtni slučaji. Po dolgem trpljenju je odšel po večno plačilo starosta tikenjskih Slovencev Senegačnik Jožef, star nad 70 let. Enajst pridnih in povsod priljubljenih otrok žaluje za njim. Tako velikega pogreba, kot je bil njegov, že zlepa nismo videli. Je bil pač mož, katerega smo imeli vsi radi.

Nancy: Gospej Močilnikarjevi, hčerki gospe Rožetove, sta pa umrla dvojčka Florijan in Rudolf. Komaj pet dni sta živela in sta že odšla med nebeške krilatce, kakor je pravilno naznanil v svojem sporočilu njihov oče g. Cvetko Močilnikar. Njemu, ge. Ančki in ge. Rožetovi kakor tudi Senegačnikovi družini naše globoko sočutje in sožalje. J. J.

Ob nemški meji

Iz pisarne naše Misije:

Dolgočasna gosta jesenska megla zelo slabo vpliva na naše bolne rudarje. Tako sta se poslovila od nas zopet dva rojaka: Dne 21. 11. v Hopital: Šrbar Filip, rojen 26. 4. 1895 pri Sv. Duhu pri Krškem. Bil je glavni začetnik pri ustanovitvi Rudarskega slovenskega društva Sv. Barbare v L'Hopital, ki še sedaj deluje s sedežem v koloniji Jeanne d'Arc. Bil je zelo delaven in mnogo pomagal svojim rojakom, ko so iskali dela. Junija meseca 1927. leta je pod vodstvom rajnega dobilo društvo krasno zastavo sv. Barbare. Pri blagoslovitvi so bili navzoči dr. Kuhar iz Pariza, izseljenski duhovnik iz Aumetza, zastopniki jugoslov. oblasti iz Pariza in zastopniki direkcije ter Sous-Préfet iz Forbacha. Pri cerkvenem pogrebu so ga

spremljali — poleg njegovih prijateljev in družine — še njegovi soustanovitelji Društva sv. Barbare z zastavo. Poslovil se je od nje ga podpisani izs. duhovnik. — V koloniji Jeanne d'Arc pa je nenadoma zadet od možganske kapi, vzel slovo od tega sveta 1. dec. Šimac Mihael, vdovec, in bil cerkv. pokopan dne 3. 12. v isti koloniji. Rojen je bil 22. 9. 1901. v Breginju pri Kobaridu. — Obema želimo, da bi po težkem življenju prejela večno plačilo pri Jezusu — prijatelju delavcev.

V zadnjem času so sklenili cerkveni zakon: Belina Franc iz Habsterdicka z Julijo Deželak iz Hochwalda in Alojzij Handler z Marijo Karas, oba iz kolonije Cuvelette, občina Merlebach, župnija Hochwald. Tem kakor tudi neprijavljenim želimo na življenjski novi poti veliko sreče in pravega razumevanja.

Na Hochwaldu je bil 20. novembra krščen mali Drago Cenič-Lavrič, kateremu tudi želimo mnogo sreče v življenju.

Naši bolniki: Svoj god je obhajala v bolnici Forbach Barbara Belina, težko operirana, na domu pa težko bolna Barbara Krehel v Habsterdicku. V bolnici na Hochwaldu (soba 420) je svoj god obhajal 3. dec. še vedno bolni naš dragi Franc Ribič, ki je za svoje 30-letno zvesto delo v rudniku prejel srebrno medaljo, rojaki — zlasti cerkveni zbor pa je mislil nanj in na njegove velike zasluge za cerkveno petje. — V bolnici Petite Roselle leži naš rojak Kozinc Ivan, ki pozdravlja vse prijatelje. V bolnici na Hochwaldu se zdravi v težki bolezni Johan Frelh iz Cuvelette, štamcar Fani, poročena Fourny, v drugem poslopju pa Sušnik Anton in Žukovec Franc. Na domu pričakujejo na bolniški postelji božične tolažbe mati Doberšek v Creutzwald, ga. Planinc v isti koloniji, v koloniji Cuvelette pa Vodenikova stara mama. Vsem tem in še drugim, ki leže po drugih bolnicah in doma, želimo, da bi kar kmalu okrevali in se z nami pri božični sv. maši veselili rojstva največjega Zdravnika sveta — Jezusa.

Sv. Nikolaj je letos z vso svojo dobroto delil darove. Jug. pevsko društvo Triglav je 4. 12. obdarilo 91 otrok in nekatere starejše; društvi Sava in Slavček sta enako po

svojih močeh obdarila svoje male. Vse hvale vredno je, da se še vedno vsi drže lepih starih navad in tako ne delamo nikake izjeme med tukajšnjim ljudstvom.

Kdor želi še dobiti lepo **Družinsko pratio** za leto 1956, jo lahko dobi v moji pisarni ali pri razdeljevalcih „Naše luči“.

Ko smo končali leto 1955, želim vsem rojakom brez izjeme — zlasti pa vsem velikim dobrotnikom izseljenskih duhovnikov — prav srečno Novo leto 1956. Bog daj, da bi leto 1956. utrdilo še bolj mir v srcih posameznikov, v družinah in med narodi!

Stanko Grims, izselj. duh. iz Merlebacha.

HOLANDIJA

Tudi tukajšnja slovenska društva so se spomnila naše zveste zavetnice sv. Barbare. Ker nam tega na njen god ni bilo mogoče storiti, zato smo se zbrali številni Slovenci v osmini njenega praznika pri Mariji Pomagaj ter imeli pri oltarju naše patrone litnije vseh svetnikov z molitvami za žive in umrle rudarje ter nato še blagoslov z Najsvetejšim, katerega je ona v življenju tako čistila. Spredaj ob oltarju pa je stala častna straža zastavonoš s štirimi društvenimi zastavami. Kolonija Heerlerheide je bila polnoštevilno zastopana; škoda, da ni bilo iz ostalih kolonij več udeležbe! Sv. Barbari pa smo vsi skupaj obljubili, da jo bomo na njen praznik vsako leto dostojno počastili.

Takoj po pobožnosti, smo se zbrali v dvorani REKTORATA, kjer smo radovedno čakali obiska „Slovenskega sv. Miklavža“. Okoli četrte ure popoldan sta se prikobacala na oder dva mala vražička, ki sta nam s petjem naznanila prihod desetine parkeljnov in angelčkov, ki so spremljali sv. Miklavža. Takoj nato so pridrveli, pojoč „vražjo himno“, peklenčki s svojim poglavarjem Luciferjem. Strah in temo pa so pregnali božji angelčki, ki so z rajanjem naznanili prihod sv. Miklavža, ki je stopil med nas v spremstvu dveh angelčkov. Tudi sv. Miklavž je s petjem nagovoril naše malčke, ki so že nestrpno čakali daril. Med prihajanjem otrok na oder pa so iskali parkeljni poredne male in velike otroke ter jih nesmiljeno vodili s seboj v „pekel“. Kmalu

se je sv. Miklavž poslovil od vseh navzočih ter odšel s svojim še vedno pojočim spremstvom nazaj v svojo nebeško domovino. Še prej pa nam je obljubil, da nas bo morda prihodnje leto še bolj slovesno obiskal. Na svidenje, sv. Miklavž!

Marko Hriberšek je zgubil v svoji bolezni vid. V **Hoensbroecku** bolehata rojaka Po-bežin in Britovšek. Gospa Herlej iz Eygelshovna se zdravi v **Poelsoordu** blizu Maastrichta.

Lep družinski večer so priredili na zadnjo adventno nedeljo rojaki Društva sv. Barbare v **Eygelshovnu**. Za letošnje leto pa imajo v načrtu družinski izlet v Nemčijo, kjer bodo obiskali mozelske vinske gorice. — Diplomiral je na „Technische vakschool“ mladi rojak Britovšek Leopold. Čestitamo! — Iz domovine smo prejeli žalostno vest, da je umrl v Mali Kostrelnici dne 30. novembra Anton Strman, brat našega zveznega predsednika. Prizadetemu bratu naše iskreno sožalje! — Dne 10. decembra je bila obletnica smrti našega vnetega narodnega delavca Rudolfa Seliča iz Hoensbroeka. Zjutraj ob pol 9. uri je bila v farni cerkvi sv. maša za pokoj njegove duše.

Tudi k nam že prihaja starka zima v družbi „dedka“ mraza. Že dvakrat sta nam nasula nekaj snega (24. nov. in 11. dec.), a na srečo sta izginila „dedek“ in mraz in smo imeli še lep čas lepo vreme. Bog daj, da bi bilo enako tudi v tem letu.

*

Dne 18. februarja upata praznovati rojaka Jovšinak Martin in žena Sorčan Marija, v starosti 86 in 78 let, 60-letnico njunega zakonskega življenja. V preteklem letu sta bila po 55 letih zopet enkrat v svojem rojstnem kraju Celje, kjer sta na splošno željo njunih sorodnikov v domovini obhajala briljantno poroko. Ob tej priliki tudi v domovini ni manjkalo zanimanja za to prireditve. Jubilentoma iskreno čestitamo, ter jima želimo še mnogo let srečnega življenja.

Slov. izseljenci v Holandiji

V petek, dne 2. 12. 1955, se je v Leidenu (študijsko središče Holandije) z avtomobilom smrtno ponesrečil 28-letni sin tukajšnjega zdravnika dr. P. H. Kools iz Heerlerheide. Kot hišnemu zdravniku mnogih naših slovenskih družin izrekamo njemu in nje-

govori soprog naše iskreno sožalje. Omenjena rodbina je že vtretič žrtev nenadne smrti svojih dragih. Ko so namreč ameriške čete v jeseni meseca septembra 1944 osvobodile južni Limburg, so umikajoče nemške čete obstreljevale Heerlerheide z granatami, od katerih drobcev sta bila smrtno zadeta tudi njun 22-letni sin in 16-letna hčerka. Vsekakor tragičen slučaj!

Vsem rojakom po tujem svetu želi naše pevsko društvo „Zvon“, ki letos uradno praznuje 25. letnico obstoja, srečno novo leto Gospodovo 1956.

Robek Anton, predsednik

Blagoslovljeno in srečno novo leto 1956, želimo vsem sorodnikom, prijateljem in zancem v Holandiji in izven Holandije — rodbina Parfant-ova.

Heerlerheide, 1. januarja 1956.

NEMČJA

Velik jubilej. — Prve dni novega leta praznuje slovenska rojakinja vdova Marija Škoda, roj. Čama, ki stanuje v Herrige pri Hamm-u na Schillerstr. 33, osemdeseti rojstni dan. Jubilantinja je bila dolgo let v domovini cerkvena pevka v štangi pri Šmartnem pri Litiji. Rojena je bila 4. jan. 1876. V Nemčijo je prišla leta 1904. in se isto leto 20. aprila poročila v Hambornu. Z velikim veseljem je tudi kot izseljenka rada prepevala v cerkvenem zboru in sodelovala v slovenskem Društvu sv. Barbare.

V zakonu jo je Bog obdaril s 4 otroki: tremi sinovi in eno hčerko. Eden od sinov ima svojo hišo v Herrige. Drugi je lekarnar tretji pa duhovnik. Ko je ta sin končal ljudsko šolo, se je šel učiti za mehanika. Izučil se je in delal do 20. leta starosti. Tedaj je začutil, da ga Bog kliče na drugačno delo — v njegov vinograd. Zapustil je mehaniko in se nato podal v šole. Študiral je v Schafenbergu in Padebornu. Leta 1941. — med vojno — je pel novo mašo v Herrige. Odtlej pastiruje v padebornski škofiji in je sedaj v Dortmund-Evig, v cerkvi sv. Barbare. Gospodinji mu njegova sestra.

Veselimo se, da je našo jublantko Bog obdaril s srečo, da si je iz njene družine izbral duhovnika; ob jubileju pa ji čestitamo in želimo še mnogo let zdravja! —B.

Spomini na počitniško potovanje

Vas poteka hitro, zato moramo pohiteti, da še poprej napišemo v „Našo luč“ spomine na potovanje v domovino, predno se začnemo zopet pripravljati za nove počitnice v letu 1956.

Že spomladi, ali bolje rečeno, že ob novem letu smo se začeli pripravljati za obisk domovine, kajti mnogo rojakov še ni imelo potnih listov, ker je pri nekaterih naših rojakihih bila še potrebna tako zvana „registracija“. Ker pa ta registracija neznansko dolgo traja, vrhu tega še tudi ni bila pravčasno rešena, je mnogo naših rojakov na žalost moralo ostati doma.

Vse prizadevanje našega počitniškega organizatorja g. Parfanta ni nič pomagalo, da bi vsi udeleženci dobili svoje potne liste. Kje leži za to krivda? Nam ni znano! Na vsak način ne pri organizatorju, bržkone pa pri oblasteh v domovini.

Zelo hitro so minevali tedni in meseci in kaj hitro je napočil dan 11. avgusta, ko smo se odpeljali z avtobusom proti Aachenu.

V Aachenu smo imeli še čas, da si kupimo, kar si je kateri želel ali morda še potreboval. Nato smo se odpeljali proti postaji ter takoj vstopili v dovožen vagon. Začudili smo se, da je za nas 34 potnikov bil ves vagon na razpolago. Opremljen je bil z zelo mehкими sedeži, kar nam je vožnjo zelo olajšalo. Vožnja je bila zelo prijetna. Naš potniški vodja je skrbel za vsako malenkost ter ustregel želji vsakega potnika. Hvala mu za njegovo vodstvo in oskrbo.

Tako smo hitro dospeli do Jesenic in nato v Ljubljano, kjer smo se v miru in tišini razšli na svoj dom. Šopka ni bilo treba, kajti tega smo prinesli kar seboj.

Počitniški dnevi so kaj hitro potekali med našimi dragimi ter je ob povratku imel vsak dosti povedati. Imeli smo tudi dva žalostna slučaja med našimi izseljenci: Žagarjeva mama je morala zapustiti še živečo svojo mamo na smrtni postelji v domovini in naš rojak g. Gril je imel ravno v zadnjem tednu smrt v domači hiši istotako doma v domovini. Ni bilo prijetno, a vendar se ne da nič pomagati!

Kmalu je napočil 7. september, dan odhoda. Že dan poprej smo se zbrali vsi v Ljubljani, kjer nam je bilo sporočeno, da imamo tudi za nazaj lastni vagon. To je bilo za nas veselje, kajti nič ni bolj utrudljivega na potovanju kakor presedanje s prtljago in kovčki. Tudi ob povratku je bil vagon

luksuzno opremljen. Zopet smo lahko razpolagali s sedeži, kakor nas je bila volja. Zopet smo se lahko pošteno usedli in zaspali.

Za to smo hvaležni našemu vodji; on pa pravi, da so hvale vredne tiste osebe, katere so mu to omogočile.

Vsekakor želimo, da bi še v bodoče imeli tako lepo potovanje. To gotovo ni tako enostavno, ker je potrebno zato mnogo dela in skrbi.

Upamo, da ostanemo zdravi; zdaj že tudi poganja jo popki za bodoči šopek, katerega smo tudi v bodočem letu namenjeni kar sami vzeti s seboj. Našemu organizatorju se pa že sedaj priporočamo, da kmalu začne zbirati svojo čredo okoli sebe. Pozdravljeni!

Slovenski izseljenci
iz holandskega Limburga

Nova knjiga

Z velikim zanimanjem sem vzel v roke: ČAS POD STRELI, knjigo, ki jo je v založbi tednika „Svobodna Slovenija“ ob deseti obletnici največje slovenske tragedije napisal bivši domobranski borec Ivan Korošec.

Že v prvem poglavju svojega lepega dela je pisatelj pojasnil, čemu so slovenski kmečki in delavski možje in fantje, ki ljubijo koso, motiko in kladivo, a sovražijo puško, bili prisiljeni zapustiti ljubljena polja in delavnice ter prijeti za orožje.

Isto nam pisatelj Karel Mauser že v uvodu h knjigi takole predstavlja: „Slovenski človek se je otepal puške in boja, toda je segel po obojem, ker so v grobove padali slovenski očetje in matere, slovenski fantje in dekleta, obsojeni po svojati, ki je hotela graditi bodočnost na vogelnem kamnu tiranije: na strahu.“

V nadaljnjih poglavjih pisatelj zelo občuteno in doživeto prikazuje zmagovite borbe, požrtvovalnost, ljubezen in trpljenje, upanje in razočaranje ter zvestobo fantov, ki so naš ponos in naša rana.

Iz vseh zgodb odseva velika pisateljeva ljubezen do teh junakov, ki so vse žrtvovali za svobodo domovine ter za varnost domov, mater, žen, sester in otrok.

Človeku se lomi srce, ko v zadnjem poglavju sledi pretresljivi sliki o vetrinjski tragediji.

- Z A B I S T R E G L A V E - NOVOLETNA IZBIRALNICA 1956

BTTTGDITTO
ACCCSRCCJ
ELLLOILLČ

Izberi prave črke in dobiš novoletno voščilo. (Rešitev prihodnjič!)

SESTAVLJALNICA

Sestavi osem evropskih držav iz naslednjih zlogov:

Av-bel-ca Ci-či-di, Fran-gi-go, Ho-i-ja, Ja-ja-ja, Ja-ja-ja, Ju-lan-li, Nem-sla-stri, Švi-ta-vi.

(Rešitev prihodnjič).

UGANKA

Belo je ko goska,
hodi kakor goska,
dere se ko goska,
vendar pa ni goska.

Kaj je to?

(Gosak)

REŠITEV IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

Križanka 1956

Vodoravno: 1 IPA, 4 Osp, 7 LO, 8 ss, 10 ta, 11 ap, 12 ti, 13 ar, 14 r, 15 ili; 17 r, 18 tikva, 20 o, 21 n, 22 e, 23 al, 24 oj, 25 as, 26 lev, 28 čaj, 30 t, 31 ti, 32 ak, 33 e, 34 os, 35 mrk. — Navpično: 1 ila, 2 poprtnjak, 3 a 4 o, 5 staroletu, 6 par, 8 stik, 9 Silvester, 16 ia, 19 i, 23 al, 24 oča, 27 Vis, 29 j, 36 k.

Pismo

Jaz sem živ. Delam na polju. Oženjen sem s Čehinjo. Imam dva otroka. Vsi smo zdravi. Kako gre vam? Pišite mi kaj.

Iskreno moramo biti hvaležni pisatelju Ivanu Korošču, da je tako lepo svečko pržgal na grobeh slovenskih Makabejcev, katere je pred desetimi leti s solzami kropila vsa Slovenija.

Ta knjiga mora priti ne samo v vsako slovensko knjižnico v Zap. Evropi, temveč v sleherno slovensko izseljensko družino.

To zahteva od nas naša hvaležnost do pisatelja in založnice ter spoštovanje, ljubezen in zvestoba do borcev, ki so umirali v vezéh, da bi mi živeli v svobodi.

V-ko.

NAŠA LUČ

ZA VESEL ZAČETEK NOVEGA LETA (Iz Janežičeve torbe)

Otroška želja. — Pepček je opazil, da njegova roditlja pišeta večkrat razglednice znancem s takim začetkom: Veselo Veliko noč! Vesele Binkošti. Ko se je bližal praznik Vnebohoda, si je mislil, da tudi on ne sme zaostati. Napiše svoji bogati teti: „Ljuba tetka! Želim ti prav vesel vnebohod!“

Na sodniji. — „Torej priznate, da ste svoji ženi vrgli stol v glavo?“ — „Priznam.“ — „Ali se prav nič ne kesate?“ — „Seveda se kesam. Stol je bil še skoraj čisto nov.“

Rekord. — „Moja žena sama kuha, sama pere, sama lika in celo pomiva sama,“ se hvali Joža. „To ni še nič!“ pravi Peter. „Moja se celó brije sama!“

Rojak, ki je začel slikati. — „Ali si že kaj prodal, odkar slikaš?“ — „O da, svoj zimski plašč in fotografski aparat.“

Na letovišču. — Turisti ogledujejo pastirja in živino. „Ali vam da tale krava dosti mleka?“ vprašajo pastirja?“ — „Sploh ne.“ — „Tako? Zakaj pa ne?“ — „Ker je vol!“

Kakor v raju. — Pepe se je oženil. Sreča ga Lojze in ga vpraša: „Dober dan, Pepe! Kako se kaj razumeš s svojo ženo?“ — Pepe: „Hvala! Kakor v raju živiva.“ — Lojze: „Kaj?“ — Pepe: „Seveda. Obleči nimava ničesar in neprestano sva v strahu, da naju gospodar ne vrže ven.“

Bojevnica za ženske pravice stoji na govnariškem odru in reče napetemu poslušalstvu: „Kje bi bili danes možje, če ne bi bilo žensk?“ — Globoka tišina. — „Še enkrat vprašam!“ — Tedaj odgovori miren glas čisto zadaj v dvorani: „V rajul!“ — Bojev-

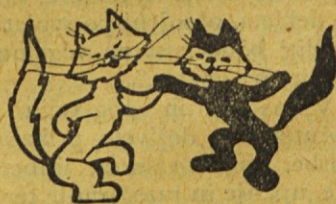
nica: „Pa so vendar tudi dobre ženske na svetu!“ — Isti glas: „Da, res! Na pokopališču.“

Pri odvetniku. — „Gospod doktor, koliko stane pri vas majhno vprašanje?“ — „Vprašanje nič, pač pa odgovor.“

Čudno. — Mimica: „Očka, kdaj pa me je štoklja prinesla?“ — Oče: „Prvega avgusta.“ — Mimica: „Glej, no, to je pa ravno na moj rojstni dan.“

Študentovska. — Študent je padel pri izpitu. Hotel je svoje starše kar se da obzirno pripraviti na to in je brzojavil domov: „Izpit sijajno prestal. Profesorji navdušeni. Žele, da na vsak način v juliju ponovim.“

Razlika. — Kakšna je razlika med zakonema pred ločitvijo in po njej? — Razlika je ta: Pred ločitvijo živita kot pes in mačka. Po ločitvi pa živi on kot pes in ona kot mačka.

NOVO LETO 1956

Pozdravljam tebe kot kraljico.
Poklanjam tebi, kar imam.
Kaj meni ti v darilo bodeš,
to v srcu danes še ne znam.

A. Gruntar, Francija